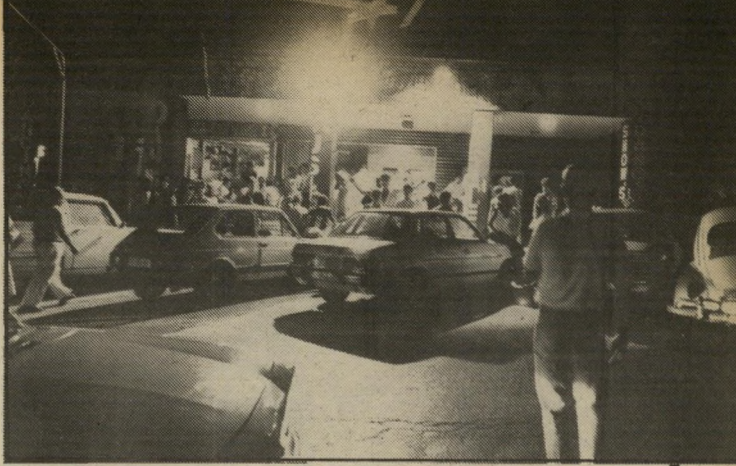

בחדרה לחגיגה

מיושנות — או, חס וחלילה — מרובעות. שכן הצבע הכתום היה אופנתי במשך שבועות ספורים בלבד, ממש בתחילת הקיץ. ענת פלץ מכתים לכושה על-פי כל הכללים, ואף יותר מזה: שימלה שחורה בעלת צורה מוזרה, חולצה שחורה, איפור חזק, שיער בלונדי. את השימי לה קיבלתי מפאריס, היא אומרת בגאווה. תשע פעמים כבר הייתי

בליל שבת שב מועדון „דו" ונפתח אחרי הכוּגה של שבועיים בגלל הרצח. אחדים דיברו על נקמה. אחרים נטו לשכוח

כחוקי-לארץ. ותמיד אני קונה שם בגדים שמזכיריז את מדונה. אני אוהבת אותה וקצו דומה לה. בבוקר ענת לומדת הנהלת-יחש' בנות בבית-ספר אופק. בערב היא אינה מחמיצה את קולנוע דן. אפשר לעשות כאן הכל. לרקוד, להכיר בנים, ליהנות. את חבר שלי הכרתי כאן. היום אני בריב איתו. אבל לא ארקוד עם אחרים.

ענת, בת 16½, על הרצח של גיל אלעזרוב: „זה קרה מתוך זה שילדים קטנים, בני 15, מתחממים מכל מילה. הם רוצים להראות שהם גברים, מביאים סכינים ומתחילים לריב, כאילו שכל מי שמחזיק סכין הוא גבר.

„הנה, החבר שלי, למשל. הרבה פעמים זורקים לי מילה. אומרים: כמה את יפה! הוא לא מתחמם מזה. כשמתחילים איתי, זה רק מוסיף לגאווה שלו.”

שלוש פחיות בערב. רבע שעה אחרי הפתיחה, מועדון דן גועש ורועש. כמו לא נסגר מעולם. מאה נערים ונערות מקפצים במרץ במרכזה של הרחבה.

אחד הקירות מצופה כמראות. הנערות אוהבות את זה. הן רוקרות

נועים של המועדון לבשו את בגדיהם היפים ביותר, והתייצבו שם בשעה 22.30.

לבוש-יחובה לבנים: מיכנסיים בצבעי שחור-לבן, אפשר גם אפור, אם כי לא רצוי. המהדרין מקפידים על נעלי-שפיץ שחורות וחולצות לבנות, עטופות במיקטורן שחור. המרושלים מתפשרים על חולצות משובצות או מרושתות.

לבוש-יחובה לבנות: משהו בולט, מנקר-עיניים: חצאיות מיני, חולצות מבריקות, חגורות עבות, איפור כבד. הצבעים החשובים הם שחור ולבן. לובשות הכתום עלולות להיחשב

א נחנו הבת-ימים רוצים לני קום בתל-אביבים. אומר נער קצוץ-שיער, לבוש בשחור-לבן. „בי שבוע שעבר בילינו בבייבי פייס „מועדון-ריקודים. באו תל-אביבי ביים, הסתכלו עלינו וצחקו. הבת-ימים האלה פחדנים, רקרו אותם והם ברחו, ככה הם אמרו לנו. אבל אנחנו לא פרייארים של אף אחד. עינינו מעורר פלות-משהו, והוא מנפנף כידיו לאות של נקמה נמרצת.

כיום השישי כערב שב ונפתח הריסקוטק בקולנוע דן, אחרי שבועיים של המוגה בעיקבות רצח גיל אלעזרוב (העולם הזה 3.9.86). מבקריו הקי

הבת-ימים לא פוחדים לפני שבועיים נרצח בקול-אלעזרוב. השבוע חזרו מרבית נערי החבורות הבת-ימיות למועדון.

לשחות אבי דהאן (משמאל) אוהב לשתות. כל ערב הוא לוגם שלוש פחיות בירה, ולפעמים גם כמה כוסיות וודקה. ככה אני תופס ראש טוב, הוא אומר. תוך כדי ריקוד אקסטזי סוער.

„אני דומה למדונה!” ענת פלץ מעריצה את מדונה. היא מתלבשת כמוה ומאמינה שהיא דומה לה. „החבר שלי אף פעם לא הסתבך בגללי בקטטה.” אמרה.

כל שבוע! רויטל בנימין מבתים וחברו-תיה מקפידות לבוא כל ליל שבת למועדון דן. הן אוהבות את המוסיקה הרועשת.

את התקליטן, את הצפיפות ואת הריקודים הסוערים. הרצח לא מרתיע אותן. הן ממשיכות לבוא. מעשי-אלימות קורים בכל מקום — ולא רק כאן!

את התקליטן, את הצפיפות ואת הריקודים הסוערים. הרצח לא מרתיע אותן. הן ממשיכות לבוא. מעשי-אלימות קורים בכל מקום — ולא רק כאן!

כבר לא ילדים. עדיין לא מבוגרים. רוצים להחליט לבר, לעשות כל דבר, לשתות ולבלוע הכל. פיתאום מישוהו נזכר שעדיין אסור, והם מקבלים את הרין, כאילו בשתיקה, ומייד מתמרדים. כך בעניין השתייה. הבר סגור. אפשר לעומת זאת, לקנות קוקה-קולה בכוסות של פלסטיק. אבי וישניה צוחק: „מה, אני לא יכול

ומתייחדות עם הדמות שבמראה. איך אני הערב? שואלת הנערה את השתקף פתה. מראה, מראה — היש יפה ממני? לוי אינה נמצאת כאן הערב. אבי וישניה, החבר שלה, בא לבר. היא קיבלה עוגש מאבא שלה, הוא אומר. „אתמול חזרנו ב-2 בלילה. אבא שלה חשב שזה מאוחר מדי, ואסר עליה לבוא לכאן הלילה.”